

İzmir'de şehiriçi turlamalardan ve aynı güzergahlarda günde 30-40 KM yol yapmaktan sıkılmaya başladım ve tempoma uygun; çeşitli 'çevre ilçe turu' planları hazırladım kendime.

Bunlardan ilki, baba tarafımdan köklerimiz de dayandığı ve babaannemin hala soyadımızı taşıyan sokaktaki evinde yaşadığı **Yenifoça** oldu.

59 KM'lik gidiş ve 73 KM'lik dönüş yolculuğumdan derlediğim kısa bir bölüm hazırladım burada sizinle paylaşmak için.

Önce gidiş yolculuğumun istatistik bilgilerini vereyim:

Rota: Bostanlı Vapur İskelesi başlangıç noktası olmak üzere sırasıyla Sasalı, Kalkıç, Seyrek Köyü, Maltepe, Gerenköy, Yeniköy, Kozbeyli ve Yenifoça.

Mesafe: 59 KM

Tur Süresi: 5 Saat 2 Dakika

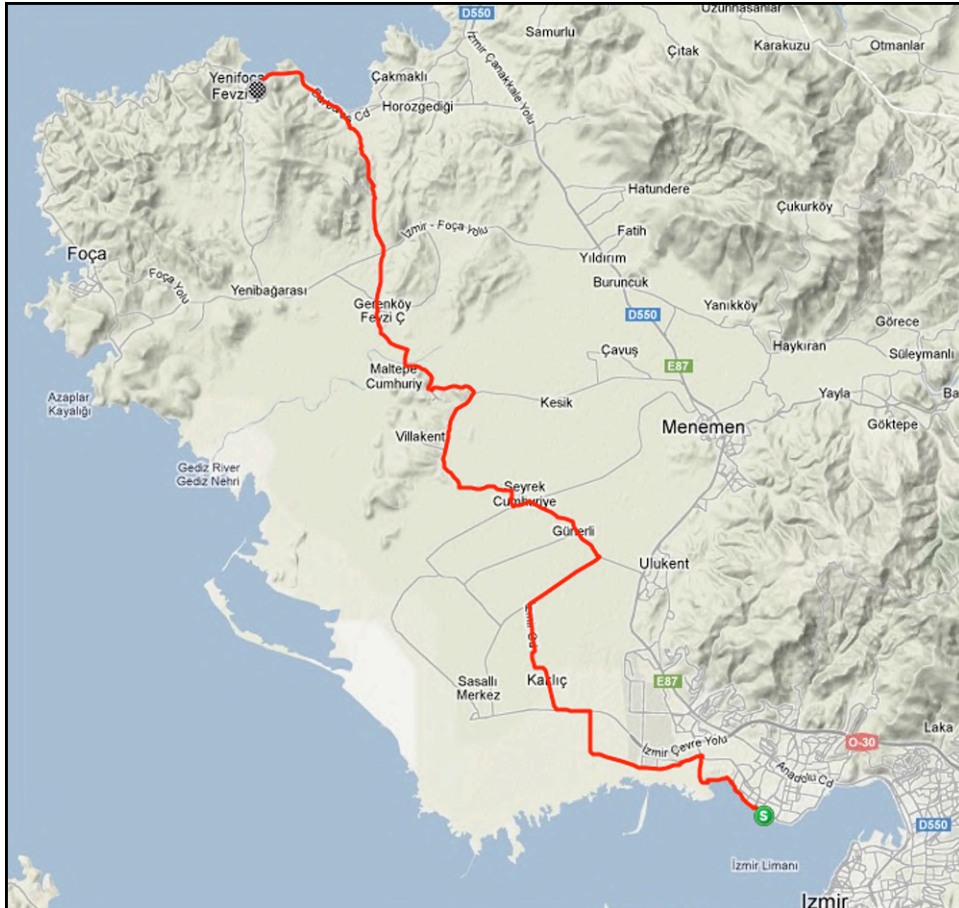
Bisiklet Kullanım Süresi: 3 Saat 40 Dakika

Ortalama Hız: 16 KM / Saat

Maksimum Hız: 51 KM / Saat

Yolculuk Yönü: Kuzey ve Kuzeybatı

Rüzgar Yönü/Şiddeti: 14 KM/H Kuzey ve 16 KM/H Kuzeydoğu

Üçkuyular – Bostanlı feribotuyla başlangıç noktama gidiyorum:

Yola çıkmadan bir gece önce hala alternatif rota ve haritalar çıkarmakla meşguldüm. Acaba Karşıyaka'dan Çanakkale karayoluna mı bağlansam, yoksa Bostanlı'dan Anadolu Caddesi'ne mi yönelsem?.. Hmm, oradan 2 KM kar ederim ama sıkışık bir trafiğe girmiş olurum falan filan derken yolu 5 KM uzatıp hiç trafiğe girmeyeceğim Sasalı bisiklet yolu güzergahını başlangıç seçtim. En iyi yol bildiğin yol olmayabilir belki ama ilk uzak turum için en azından ilk 16 KM'sini ezbere bildiğim bu boş, ferah ve akıcı yolu kısa sürede geçmek beni rahatlatmıştı. İşte forumda da bahsi sık sık geçmiş olan Bostanlı – Sasalı arasındaki 16 KM'lik bisiklet yolundan kareler:

İlk 10 KM içinde, bu fotoğraflarda olmayanlarla birlikte on beş civarında bisikletli ile selamlaştık. Hava güzeldi ve kuzeyden esen yer yer karşı rüzgara rağmen insanlar keyifle pedallıyordu...

Buradan Ahmet Piriştina Caddesi'ne geçip Kalkıç Kavşağı'na kadar sağdan sağdan gidiyorum. Kavşaktan sağa dönüp küçük bir köy görünümündeki Kalkıç'tan geçiyorum. Burada iki şey dikkatimi çekiyor, biri Lost adası misali yol kenarında dikilip bir süre beni izleyen hamile bir at; diğeri de görüntüleyemediğim yemyeşil mısır tarlaları...

Kalkıç'tan sonraki hedefim, Seyrek köyü yakınındaki Gediz Üniversitesi yerleşkesi. Buraya vardığımda yolun ilk 26 KM'sini tamamlamış olacağım ve kısa bir su molasını hakedeceğim. Sağda pamuk tarlaları, solda türlü çeşit başka ürünün olduğu yeşillikler arasından geçip Seyrek merkeze girmeden köyün etrafından dolaşıp devam eden yolu takip ediyorum. Üniversite binasını görünce gölge bir ağaç altında 10 dakika mola veriyorum. Fotoğraf çektiğimi gören biri arabasıyla yanıma gelip; emlakçı isem civardaki arsalar hakkında bilgi verebileceğini, bölgenin yerlisi olduğunu söylüyor. Tabi üniversite dolayısıyla yerleşimin artacağı malummuş bölgede. Ben kendi halinde kiracı bir genç olduğumu, bu emlak işleriyle hiç alakam olmadığını açıklayıp mücadele istiyorum. O güzelim tarlaların, bahçelerin önümüzdeki 5-10 sene içinde çirkin beton yığınlarıyla dolacağını düşünüyorum bir an...

Moladan sonra Menemen'e bağlı Maltepe Köyü'ne doğru pedallıyorum. Lakin su gibi akan ilk 30 kilometrenin aksine yol buradan itibaren zorlaşıyor. Serkan Taşdelen'in deyiimiyle iki bilinmezli (veya iki faktörlü) bir denkleme dönüşüyor. İlki, rotam kuzeye döndüğü için tam karşımdan beni bastıran şiddetli rüzgar. 'Aman yahu, rüzgar işte...' diyebiliriz, ancak internetten 14 KM hızla estiği bilgisine ulaştığım bu rüzgarı şöyle tarif edeyim, yokuş aşağı inmek istiyorum ve kuvvetlice pedallamam gerekiyor. Yokuş aşağı bile pedal çevirmediğimde bisikletim durma noktasına geliyor. Ve yol kenarlarındaki ağaçlar, çalılar esen rüzgarla öyle eğiliyorlar ki hemzemin oluyorlar toprakla. Ha geçti ha geçecek derken bir de tatlı rampalar başlıyor. En küçük viteslerde tın tın gitmeye çalışıyorum rüzgar ve rampalara karşı. Maltepe Köyü'nün en güzel yerlerinden biri sanırım Gediz Nehri üzerindeki köprü. Buraya gelince, akan su ve yeşillik, o beni yavaşlatan sert rüzgara değermiş dedirtiyor. Köprüden Gediz'i izlerken tam karşıda Gerenköy gözüküyor. Heyecanlanıyorum, zira Gerenköy'den sonraki son etap sadece 16 KM... Açlık da bastırıyor zaten, babaannem şimdi yemekler hazırlamıştır hayali motivasyonumu arttırıyor ve rüzgara karşı da olsa nispeten düz bir yoldan ilerleyip Gerenköy'ü geçiyorum. Yeniköy ve Kozbeyli'nin rampalarına varıyorum...

İlk birkaç kilometrelik tatlı rampayı çıkıp incir gölgesindeki bir bankta soluklanıyorum. Zira Kozbeyli için çok daha 'tatlı' çıkışlar beni bekliyor. İncir ağacı alerjiktir, altında fazla kalmamak lazım diyerek başlıyorum Kozbeyli'ye çıkmaya. Rüzgar şiddetini azaltmış olsa da yokuş çıkarken tam kuzeyden; tam karşıdan 'ben buradayım birader' demeyi ihmal etmiyor. Kozbeyli çok güzel bir köy, eski taş evler; halkın deyişiyle kuleler görebileceğiniz ve 90 yıllık gerçek dibekte dövülen kahve yudumlayabileceğiniz manzaralı bir köy. Lakin ben yokuşlardan bitap düştüğümden mütevevilit tek kare çekmeden köy meydanını geçip inişi arıyorum. Açım yahu...

Kozbeyli inişi anayola bağlanıyor ve tatlı iniş çıkışlarla Yenifoça girişine beni ulaştırıyor. Ben babaannemin benim için hazırladığı yemeklerle gücümü toplarken sizi de Yenifoça kesitleri ile başbaşa bırakıyorum şimdilik. Ama bir yere kaybolmayın, daha İzmir'e dönüş var ha!.. ☺

Yenifoça'ya Geliş

1. Bölümün Sonu